

PORTAKAL ÇİÇEĞİ'NDEN AKDENİZ'E

*Ersan BARKIN**

Çankaya sırtlarından güneş doğdu, geçen birkaç günlük küskünlüğüne nazire yaparcasına parlak ama parlaklığı kadar da soğuk. Ankara'nın insanı it gibi titreten soğuğuna işlemese de gücü, son birkaç gündür sokakları, yürekleri dolduran karlara gösterdi heybetini. Öyle ki; kanların üzerini örten karlar eridi aktı Portakal Çiçeği'nin bir ucundan diğerine. Kanların ardından akan gözyaşları gibi sıyrıldı aktı belki de, yanaklardan yüreklerle. Kızılırmak'ın çağıltısı gibi derinden ve gürültülü, bir dereninki gibi usulca ve sessiz.

Derinliğin sıklıkla, gürültünün sessizlikle buluştuğu noktada; duygusallıkla gerçekçiliğin, zihinle yüreğin çarpıştığı meydanda karıştı çaylar ırmaklara, ırmaklar denizlere. Denizlerle zihinlerin birbirine bu kadar çok benzemesi birbirine bundan işte. Denizler onlarca ırmağı alıyor bedenine, binlerce canlıya mesken ediyor derinliğini, tıpkı onun gibi zihin de yılların sürüklediklerinin biriktirdiği yerde kuruyor yuvasını ve kucak açıyor sürüklenen ama eskimeyenlere. İşte bu yüzden ne denizler kurutulabilir, ırmaklarla aralarına setler çekilerek; ne de zihinler susturulabilir çeperlerine kurşun sıkılarak. İşte bu yüzden ne güneşin aydınlığına karşı koyabilir doğa, ne de gözlerin ısıltısını, ısıltıların haykırışını boğabilir doğanın evlatları.

Çankaya sırtlarından doğan güneşin çözdüğü karların Akdeniz'e karışması ile yılların ya da sayfaların biriktirdiklerinin zihinlerden gözbebeklerine uzanmasının doğanın birbirine yapışık iki evladı olması da bundan; tıpkı Portakal Çiçeği'nden Akdeniz'e uzanan ırmağın adının "*Necip*" olmasının sebebinin bu olduğu gibi...

İnsanın zihinlere sıkılan her kurşunda açıp pencereleri ya da yüreğinin kapılarını parçalayarak haykırısı geliyor, "*Yeter artık*" diye, "*Yeter artık, Kemal'in ülkesinde, Kemal'in mirasçılarının yaşamaya, üretmeye hakkı yok mu?*" diye haykırısı. Kemal'in Cumhuriyeti uğruna can veren, insanın dostu olursa hele, aynı tencereye kaşık salladığı dostu, zihinler yüreklerle hapsoluyor iyice. Hele insan daha bir hafta öncesinde gözlerinden ısıltılar saçarak kendine bir şeyler anlatan, birlikte mideleri patlayana kadar çiğ börek yiyip, yan sokaktan birkaç bardak boza içtiği dostunun fotoğraflarını göğsüne yapıştırıp, Kocatepe'nin avlusunu, Karşıyaka'nın caddelerini doldurup boşaltmak zorunda kaldığı vakit yüreği patlıyor, hapsettiği zihnini, bugününü ve yarınını saçarak etrafa.

Bu seferki Ankara'nın karlı bir gününe verdiğimiz kaçınıcı şehitti acaba? "*Ankara'nın taşına bak, gözlerimin yaşına bak*" diye uğurladığımız kaçınıcı dostu bu seferki? Kalemimi kana, kanını kara düşürdüğümüz kaçınıcı beyindi? Kaçınıcıydı? Sıra kimdeydi? Elimizdeki kalemlerin yerini barutlu aletlerin alacağı günler mi yaklaşıyordu acaba?

Duygusallığın gerçekçiliğe karıştığından söz etmişim ya, hatta yüreğimin zihnimi hapsettiğinden, iyi düşününce anlıyorum ki; duygularla fikirler, zihinle yürek aynı noktada birleşiyor aslında. Tüm katledilen Cumhuriyet Aydınları da bu noktada yatıyor işte. Son Eskişehir toplantımızda bir dinleyici **Hablemitoğlu**'na yitirdiğimiz değerlerin ardından sıranın kendine gelmesinden korkup korkmadığını sordu. Hocanın ona verdiği yanıt, kendisinin Allah'a ve kadere inandığı şeklindeydi. Eğer fikirlerle duyguların birbirine karıştığını düşünürsek bu yanıtta katı bir kadercilik anlamı çıkarırız, soyut bir kadercilik anlamı. Oysa bu yanıtta, ailesine, dostlarına ve en önemlisi bildiklerine duyduğu güvenden kaynaklı fazlasıyla somut bir durum vardır.

Hablemitoğlu'nun bildikleri, ilerlediği yol ve fikirlerinin değerlendirilmesini bir yana bırakarak şunu belirtmek isterim ki; onun sahip olduğu bilgilere sahip başka kimseler de var

* *ADD Genel Merkez Yönetim Kurulu üyesi, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğr.*

bu ülkede. Onların bildiklerini paylaşıp risk almama nedenleri, ya vatana duyduğu sevginin azlığı ve yurt dışından cebine akan dolarların cazibeli renkleri; ya da yüreklerindeki kilerlere hapsettikleri cesaretleri. O, bilgiliydi ama onu tehdit haline getiren bilgisi değil, cesaretiydi. Bugün onun bayrağını taşıyacak insanların da sahip olmaları gereken asli unsurlar bunlar işte: Koyu bir vatanseverlikle pekiştirilmiş bilgi ve cesaret.

Bir Kemalist'e sıkılan son kurşun, bu yüzyılın başında, ülkenin içinde bulunduğu kutuplaşmayı iyice ortaya çıkardı. Ulus artık, ülke sorunlarına çözüm getiremeyen, kardeşi kardeşe kırdırmak dışında işe yaramayan sağ-sol farklılaşmasını önceki yüzyılın ikinci yarısında bıraktı ve aynı yüzyılın ilk yarısındaki Kuvayı Milliye ruhuna dönmesi gerektiğinin farkına vardı. Bugün bağımsızlığımızın karşı karşıya olduğu tehditler, ulusal bağımsızlığımızın altındaki dinamikler, yurttaşları vatanseverlerle vatan hainleri şeklinde karşı karşıya getirmeye başladı. Kemalistlerle-Mandacılar 1920'lerdeki gibi yine karşı karşıyalar. O gün mandaya ve esarete karşı başkaldıran Mustafa Kemaller, bugün de aynı samimiyetle bir araya geliyorlar. Yalnız bu birlikteliğin anlamı "asgari müşterek"lerde buluşmak değil, zira müşterek dava hiç de asgari değil. Müşterek davanın adı "vatan". Zaten Kuvayı Milliye de gelecekte çok farklı amaçlar taşıyan birkaç grubun anlık biraradılığı değildir. Kuvayı Milliye'de, ortak geçmişi ortak geleceğe taşımaya and içmiş bir topluluğun ortak vatani koruma ülküsü vardır. **M. Kemal**'in ulus tanımı da bu mücadelenin kahramanlarını anlatır zaten. Bu yüzden mücadele bir ulus yaratma mücadelesidir.

Hablemitoğlu suikastı ardından, suikastın kişiye mi, yoksa kimliğe mi yönelik olduğu sorgulanıyordu bazı televizyon programlarında. Örneğin **Kışlalı** suikastı kimliğe yönelikti, **Aksoy** ve **Üçok** cinayetleri gibi. **Hablemitoğlu**'nun zihinsel arşivi ve yakın zamanda geleceğini bizimle paylaştığı görevler değerlendirildiğinde ise; bu suikastın bir kimliğin ötesinde kişiye yönelik olduğu ortada. Yani meydan okuma, bu sefer Kemalistlere değil, fakat Kemalist bir aydına, düşünen, üreten ve ürettiği herşeyi toplumla paylaşan bir Kemalist aydına. Burada önemli olan, bu kişiliğin onun fikirlerini benimseyen ve cesaretini paylaşanlarca bir kimlik haline getirilmesi. Bizler **Hablemitoğlu**'nu bir ağabey gibi sevenlerdeniz, tıpkı **Kışlalı** için olduğu gibi. Bakın dergimiz yazarı **Prof. Kışlalı**'nın ardından 1999 Ekim'inde yazdıklarımız nasıl bitiyor:

"İnsanlık tarihi gerçekleri söylemekten hayatı pahasına yılmadığı ve bilimin kendisine gösterdiği bulguları savunduğu için öldürülen Bruno'lar, tek başına bile devrimini savunmak için hayatını vermekten kaçınmayan öğretmen subay Kubilay'lar, işi sonunda en kutsal değerlerin yıkılacağını bilse ve yaşamına mal olsa bile gerçekleri ortaya çıkarmaktan vazgeçmeyen, 'Ben Atatürkçüyüm, ben tam bağımsızlıktan yanayım, ben laikliğin savunucusuyum.' diyen Mumcu'lar, Türkiye'de ve Dünya'da Kemalizm'e karşı olan herkese bıkmaksızın Kemalizm'in Türkiye'nin tek çaresi olduğunu vurgulayan ve gençleri bu düşünceye sahip çıkmaya çağıran Ahmet Taner Kışlalı'larla dolu... Kışlalı, aydınlığa giden yolda verilen şehitlerin ne ilki ne sonuncusu olacak. Onu ideolojilerinin gücüne gerçekten inanmadıkları ve kendilerine güvenmedikleri için öldürdüler. Oysa ki Kemalistler, ideolojilerine olan güvenleri ve güçleri sayesinde bombalara karşı kalemler ve tuşlarla savaşıyorlar, yollarında çoğalarak yürümeye devam edecekler."

Tarih bizim hanemize bir şehit daha düştü, ancak bugün Kemalistlere düşen, yüreklerindeki meydan okuma kudretini alevlendirmek ve gelecekte hedeflediğimiz ülkü uğruna yaşların gözlerimizden değil, çalışmaktan dolayı alınlarımızdan akması. Alınlardan akan yaşların ırmaklar gibi çağıldaması.

Gün, 21 Aralık 2002 günü Çankaya sırtlarından doğan güneşten ilham alarak çalışmanın zamanı. Hemen, bugün...

Seni Çok Seviyoruz.